

Hồi Thứ Ba Mười Chín

TRẬN ĐẠI CHIẾN KINH HỒN

Vĩ Diệt Huyền cười ranh mãnh:

– Các người tưởng rằng đã thắng rồi sao?

Chu Lăng nói:

– Chúng ta chờ mãi cái ngày hôm nay, nếu không nắm chắc phần thắng thì đời nào lại đến đây.

Vĩ Diệt Huyền cười:

– Cũng được, hy vọng các người không tính sai. Hôm nay ta phải thử vài chiêu, đã lâu rồi chưa dùng lại Liệt Hỏa Kiếm.

Lão phát tay một cái, lập tức có mấy tên thuộc hạ khệ nệ khiêng đến một cái thùng lớn. Theo sau là một đại hán người Trung Nguyên, người này lúc nãy uống rượu với Tôn Nô, trên tay có ôm một thanh trường kiếm màu đỏ, vỏ kiếm có khảm châu báu lấp lánh. Trao thanh trường kiếm cho Vĩ Diệt Huyền, đại hán nói:

– Bảo chủ, kiếm của ngài!

Vĩ Diệt Huyền gật đầu, tiếp lấy thanh kiếm, hỏi:

– Thùng này còn nguyên chứ?

– An toàn vô sự.

Chiếc thùng vừa được khiêng ra thì quần hùng đều tưởng là thùng chứa vũ khí nên ai nấy lập tức rút vũ khí cầm tay, chuẩn bị chiến đấu.

Vĩ Diệt Huyền thấy mọi người khẩn trương như vậy thì cười nói:

– Các người yên tâm, ta nhất định không để cho các người thất vọng.

Lão lại phát tay, bọn thủ hạ lập tức khai thùng, từ từ mở nắp ra.

Âu Dương Bát Không hét to:

– Tất cả hãy mau ra tay!

Các vị chưởng môn đều tung mình phóng tới, chưởng phong như vũ bão, binh khí loang loáng tủa ra một vùng.

Vĩ Diệt Huyền một tay mở thùng, một tay rút kiếm. Một vùng nhiệt hỏa phát ra, rõ ràng là Liệt Hỏa Kiếm, một thanh kiếm đã từng nổi danh trong võ lâm.

Tiếp đến có một giọng cười như sấm dậy phát ra từ trong chiếc thùng, rồi một người mặc áo xanh, tóc bạc rối bù nhảy ra.

Có nhiều tiếng kêu vang lên:

– Võ Sĩ!

– Võ Si! Hắn chưa chết ư?

Quần hùng thấy Võ Si, một nhân vật võ công quán thế, thiên hạ đệ nhất thì lập tức mất tự chủ, thối lui không ngừng.

Nhưng rõ ràng Võ Si đã chết dưới phi đao của Tiểu Tà rồi, tại sao bây giờ lại sống lại ở đây?

Võ Si hét to:

– Dương Tiểu Tà, ngươi hãy ra đây giao đấu với ta.

Vĩ Diệt Huyền nói:

– Sư phụ, bọn chúng đều là đồng bọn của Dương Tiểu Tà, giết sạch bọn chúng thì Dương Tiểu Tà phải ra mặt thôi.

Võ Si chỉ Âu Dương Bát Không nói:

– Các người đều là đồng bọn của Dương Tiểu Tà, ta giết các người trước.

Lão vừa nói dứt lời thì đã liên tục phát chưởng, chỉ nghe mấy tiếng “bùng”, “bùng” vang lên, Ngọc Thiên Thái Sơn và Vân Sơn Thái Thục Vô Hồi đã bị trúng chưởng của lão, miệng ứa máu tươi, ngã ngối ra đất.

Âu Dương Bát Không thấy tình hình bất lợi liền la lớn:

– Tập trung lại, lập tức hướng sang phải rút lui.

Vĩ Diệt Huyền cười ha hả, nói:

– Mau bao vây bọn chúng, không cho một tên nào chạy thoát.

Hắn cũng biết là quần hùng có thể đột kích Phi Long Bảo để trả đũa nên lập tức ra lệnh cho bọn Hắc Y sát thủ bao vây thật chặt, tiêu diệt toàn bộ chưởng môn các phái võ lâm Trung Nguyên.

Tiểu Linh cũng nhào vào vòng chiến, cố gắng liều mạng cầm cự với Võ Si để mọi người rút lui. Nhưng võ công nàng thấp hơn Võ Si một trời một vực nên chỉ trong vòng chưa tới mười chiêu thì đã mang mấy vết thương, máu chảy ướt y phục.

Bỗng có tiếng la hoan hỉ vang lên:

– Tiểu Tà đã đến rồi.

Tiếng la vừa vang lên thì ai nấy đều giật mình, khựng lại quay nhìn.

Nhưng chẳng thấy Tiểu Tà đâu cả, chỉ nghe Chu Lăng hô lớn:

– Tất cả hãy mau mau chạy thoát.

Mọi người lúc đó mới biết là nguy kế đánh lạc hướng của Chu Lăng, đang định rút chạy thì bỗng có âm thanh “U... u” rất cao và rõ ràng phát tới.

Tiểu Linh như bắt được vàng, mừng rỡ kêu lên:

– Là Tiểu Tà, Tiểu Tà đã về tới rồi.

Chu Lăng ngơ ngác:

– Linh nhi! Tiểu Tà thực sao?

Tiểu Linh nói:

– Không sai đâu, tín hiệu đó là của Bang chủ bang Thông Thực đó.

Quần hùng như được tiếp thêm sức mạnh, không ai còn ý định rút chạy nữa, tất cả đều phấn khởi quay lại giao đấu với bọn Hắc Y sát thủ.

Có tiếng Tiểu Tà từ ngoài vọng vào:

– Đừng có gấp! Bọn Bang chủ đến cứu giá trị một chút, đâu có gì là quan trọng.

Tiếng nói vừa dứt thì con hồng mã đã chở Tiểu Tà, A Tam và A Tứ đến.

Chu Lăng nói gấp:

– Tiểu Tà, Võ Sĩ đang áp đảo quần hùng đó.

Võ Sĩ lúc đó cũng thấy Tiểu Tà, lão quát lớn:

– Dương Tiểu Tà, mau nạp mạng đi.

Tiểu Tà cười ha hả, lướt ra ngoài vòng đấu, Võ Sĩ lập tức đuổi theo.

A Tam, A Tứ biết Tiểu Tà muốn dụ cho Võ Sĩ ra ngoài vòng giao tranh để khỏi làm tổn thương quần hùng thì lập tức làm bộ hét to:

– Tiểu Tà Bang chủ, hãy chạy mau lên.

Câu nói này như thúc giục Võ Sĩ sớm đuổi cho kịp Tiểu Tà, chỉ trong nháy mắt cả hai đã mất dạng.

Vĩ Diệt Huyền thấy Võ Sĩ đột nhiên chạy mất thì thâm than khổ, trong tay lão tuy có Liệt Hỏa Kiếm nhưng cũng không dám một mình chống lại quần hùng, lập tức hô lớn:

– Rút lui!

Tiếng nói chưa dứt lão đã lia Liệt Hỏa Kiếm chém tới Âu Dương Bát Không vài chiêu rồi thừa thế lướt mình chạy đi.

Bọn Hắc Y sát thủ thấy chủ nhân đã bỏ trốn cũng nhanh chóng rút lui.

Các chưởng môn muốn chặn lại nhưng Âu Dương Bát Không đã nói:

– Không cần đâu.

Mọi người nghe thế thì đình lại, không truy đuổi nữa.

Âu Dương Bát Không tiếp:

– Cuộc giao đấu hôm nay là để cứu giá, mọi người đều đã bị thương, lão phu thấy nên an nghỉ dưỡng thương thì tốt hơn.

A Tam nói:

– Âu Dương lão gia, tôi không có thương tích gì, có thể truy đuổi chứ?

A Tứ nói nhanh:

– Cứu giá đã xong, bây giờ chúng ta phải cứu mạng Bang chủ chứ.

Nói xong cả hai nhảy lên con hồng mã chạy đi.

Chu Lăng lo lắng nói:

– Âu Dương tiên sinh, Tiểu Tà có một mình, nếu có gì...

Âu Dương Bát Không cười:

– Cả hai khinh công đều cao, chúng ta có muốn đuổi theo cũng không kịp. Vả lại lão phu nuôi dưỡng Tiểu Tà từ nhỏ là muốn đào tạo hấn để trừ khử Võ Si, vì vậy chắc là không sao đâu.

Chu Lăng thở dài:

– Hy vọng hấn trừ được Võ Si, tránh được hậu hoạn cho võ lâm.

Âu Dương Bát Không nói:

– Chúng ta nên đưa những người bị thương về chữa trị trước đã.

Tiểu Linh chợt nói:

– Nghĩa phụ, cha đừng đi, con có chuyện muốn nói.

Chu Lăng quay lại, cười nói:

– Chuyện gì thế? Tiểu Tà nó ăn hiếp con à?

Tiểu Linh e thẹn:

– Hấn đâu dám!

– Vậy thì tốt, không cần tìm cha để thở than, hà... hà..

Âu Dương Bát Không nói:

– Tiểu Linh, hãy cứu tỉnh Y Khiêm thượng thư đi, rồi chúng ta cáo từ.

Tiểu Linh nhanh chóng thi hành. Vừa tỉnh dậy thì Y Khiêm đã lo lắng hỏi:

– Hoàng thượng! Hoàng thượng đâu?

Âu Dương Bát Không nói:

– Xin Y thượng thư yên tâm, hoàng thượng đang ở đây.

Dứt lời, lão bỗng Kỳ Ngọc để lên long ỷ, nói:

– Hoàng thượng không sao, chỉ bị thuốc mê bất tỉnh mà thôi.

Y Khiêm chấp tay cảm tạ:

– Đa tạ quý vị đại hiệp đã giúp đỡ.

Âu Dương Bát Không nói:

– Xin đại nhân chờ nặng lời.

Y Khiêm nói:

– Dương Sơn Kiệt ra sao rồi?

– Đã bị trọng thương tại hoa viên.

Y Khiêm cười to:

– Tên phản tặc này cuối cùng thì cũng đã bị trừng phạt.

Âu Dương Bát Không vui vẻ nói:

– Tất cả đều là ý trời, bây giờ triều đình đã yên ổn, chúng tôi xin cáo từ.

Tiểu Linh lấy ra một gói thuốc bột, nói:

– Đây là thuốc giải mê, xin Y thượng thư cùng tiểu nữ dùng nó cứu tỉnh mọi người.

Y Khiêm lập tức tiếp lấy đem đi giải mê, đồng thời bắt Dương Sơn Kiệt giải đến trước mặt Kỳ Ngọc.

Kỳ Ngọc gần giọng:

– Phản tặc, người đã biết tội chưa?

Dương Sơn Kiệt cười nhạt:

– Thắng làm vua, thua làm giặc, cần gì phải nhiều lời nữa.

Kỳ Ngọc giận run người, quát:

– Được lắm, nay ta lấy quyền Nhiếp Chính Vương lập tức bắt người đem xử trảm. Người đâu, lập tức thi hành.

Buổi trưa hôm ấy, đầu Dương Sơn Kiệt đã bị bêu trước cổng thành.

o O o

Nhắc lại Tiểu Tà dụ Võ Si chạy đến một khu rừng cách Tây thành không xa, nói:

– Tên đại ngu ngốc kia, hôm nay là ngày ta và người quyết một trận tử chiến đó.

Võ Si cười gần:

– Vậy thì đứng lại đi, chạy trốn mãi ư?

Tiểu Tà do vận dụng quá sức nên sợi dây Thất Thiên Thằng rút chặt lại, đau đớn vô cùng. Hắn nghĩ ra một kế, chạy vào vùng cỏ rậm, hét lớn:

– Tên ngu ngốc kia, có giỏi thì theo ta.

Võ Si tức giận, lập tức phóng người nhảy vào theo, nhưng khi vào trong thì không thấy Tiểu Tà đâu cả mà lại thấy lửa cháy rực xung quanh. Lão hoảng hồn vội nhảy ra ngoài, chỉ nghe tiếng Tiểu Tà từ trên lưng chừng núi nói vọng xuống:

– Tên đại ngu ngốc, ta ở trên đây cơ mà.

Võ Si nghiêng răng kèn kẹt, phóng mình lên núi. Tiểu Tà cười lớn, xô một tảng

đá to xuống, khiến Võ Si bất ngờ, phải cố gắng hết sức mới tránh được.

Lão chưa đứng vững thì đã lại có nhiều tảng đá nữa được lăn xuống, lại phải vận công tránh né, một lúc sau đã cảm thấy mệt mỏi.

Bỗng Võ Si nhìn thấy trên lưng Tiểu Tà có một sợi dây đỏ lòng thông thì vội vận hết toàn lực phóng lên chop sợi dây.

Tiểu Tà bị nắm trúng sợi dây cột vào người, thất kinh nghĩ:

– “Nguy! Không ngờ hấn lại dùng chiêu này”

Hấn chưa kịp suy nghĩ thêm thì Võ Si đã một tay kéo sợi dây xuống, một tay phóng chưởng đánh ra.

Tiểu Tà hết đường tránh, bị trúng một chưởng vào ngực, máu tươi phun ra ồ ạt, văng ra ngoài, sợi dây cũng nhờ đó mà sút ra khỏi tay của Võ Si,

Võ Si cũng không để ý, ngửa mặt lên trời cười sảng sặc:

– Dương Tiểu Tà, ta thắng ngươi rồi, ta mới chính là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ.

Tiểu Tà lợi dụng cơ hội Võ Si đang say sưa với chiến thắng, lập tức bốc một nắm đất cát ném vào mặt lão ta.

Võ Si nhất thời không đề phòng, cũng không ngờ Tiểu Tà chơi đòn như vậy nên lập tức hai mắt tối tăm, đất cát dính đầy, không còn thấy gì nữa.

Tiểu Tà bắt đầu ra tay, một ngọn phi đao, một vùng chưởng lực bao trùm Võ Si. Lão ta đã không còn thấy đường, tuy vẫn vũ động công phu để bảo vệ nhưng làm sao né tránh được tất cả các thế công của Tiểu Tà, chỉ trong phút chốc mà thân hình lão đã liên tiếp trúng đao, chưởng, khí lực cũng kiệt quệ dần.

Cuối cùng, Võ Si phóng tới, dùng hết sức lực còn lại đánh vào một tảng đá mà vẫn nghĩ là đánh trúng Tiểu Tà, miệng lảm nhảm:

– Ta là đệ nhất cao thủ thiên hạ.

Âm thanh của lão nhỏ dần rồi tắt lịm. Võ Si cả đời chỉ tranh giành ngôi vị đệ nhất thiên hạ, bây giờ lão đã một trăm bốn mươi tuổi, cuối cùng chết dưới tay một tiểu hài nhi.

Tiểu Tà thấy Võ Si hoàn toàn không cự cự thì thở phào, trước ngực lại đau kịch liệt, sợi dây trên lưng thì rút chặt lại, toàn thân khó chịu vô cùng, ngã ngửa ra, không còn sức lực cử động nữa. Hấn bất giác than thở:

– Thật không ngờ cuối cùng Dương Tiểu Tà ta lại chết thảm nơi này.

Bỗng có tiếng ngựa lộc cộc, rồi A Tam, A Tứ đã phóng con hồng mã tới. Vừa thấy Tiểu Tà, A Tam đã la to:

– Tiểu Tà Bang chủ, anh có sao không?

Tiểu Tà cười lớn:

– Ta thì chưa chết, nhưng tên ngu ngốc kia thì hết thở rồi, qua đó mà coi.

A Tứ thấy xác chết của Võ Si thì reo lên:

– Tiểu Tà Bang chủ, anh đúng là đệ nhất thiên hạ.

Tiểu Tà cười nhẹ, vẫy tay ra hiệu cho hai người đừng nói gì nữa, cả ba cùng trở về kinh thành.

o O o

Nơi phân tọa Cái Bang ở Bắc Kinh, mọi người đã họp mặt đông đủ, đang đợi chờ.

Thấy Tiểu Tà trở về nhưng thân xác tươi tắn như vậy thì ai cũng nửa mừng nửa lo. Tiểu Tà vừa xuống ngựa đã hét lớn:

– Lão đầu ơi, ông cái gì cũng làm được mà, chẳng lẽ lại để cho tôi bị sợi dây oan nghiệt này cột mãi sao?

Âu Dương Bát Không xoa dịu:

– Con đừng gấp, để ta tìm cách tháo nó ra.

Tiểu Linh nóng lòng:

– Tiểu Tà, anh có đau lắm không?

Tiểu Tà nhăn mặt:

– Nếu không đau thì ta kêu la làm gì? Ta gần đứt thở rồi.

Tiểu Linh rơi nước mắt:

– Để em chữa cho anh, anh không thể chết được, không thể đâu.

A Tam bỗng vỗ tay reo lên:

– Có cách rồi, chúng ta dùng dây xích dài tìm cách luồn vào bên trong vòng dây rồi kéo ra, không cho nó siết chặt nữa thì được rồi.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Luôn cả tượng Phật ngàn cân mà nó còn siết chặt được thì mọi người có bao nhiêu sức lực mà muốn thử đây.

Âu Dương Bát Không thở dài, bỗng rút kim châm châm vào huyết Bách Hội của Tiểu Tà, làm cho hắn mê đi.

Mọi người trông thấy đều kinh ngạc, Âu Dương Bát Không giải thích:

– Bây giờ chưa thể nghĩ ra cách nào giải nguy thì chúng ta phải để hắn nằm yên thôi. Chúng ta trước tiên trị nội thương cho hắn, sau đó sẽ tìm cách tháo sợi dây.

Mọi người đều gật đầu tán đồng.

Âu Dương Bát Không quay sang Chu Lăng nói:

– Chu Bang chủ có thể trong thời gian ngắn tìm được Xúc Cốt Công Lý Quyền không? Biết đâu dùng Xúc Cốt Công thì lại có thể giải tỏa được sợi dây này.

Chu Lăng gật đầu:

– Để tôi thử xem.

Lão lập tức ra lệnh cho đệ tử Cái Bang khắp nơi, bất kỳ giá nào cũng thỉnh cho được Lý Quyền đến.

Trong thời gian này, Âu Dương Bất Không lo việc chữa trị nội thương cho Tiểu Tà.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trên giang hồ truyền ra những tin tức mới:

– Phi Long Bảo chỉ trong một đêm đã bị các đại môn phái tiếp quản, thế lực phải rút về Lang Châu, không dám hoành hành trên giang hồ nữa.

– Phi Long Bảo tiểu thư Vĩ Diệu Cầm thiếu điều tự sát vì xấu hổ trước hành động của cha và anh, cũng may Vĩ phu nhân can trở kịp thời.

– Thiếu Lâm Tự đánh lên hai mươi bốn tiếng chuông hoan nghênh Hư Nguyên đại sư trở về, mở tiệc chúc mừng chưông môn các môn phái chết đi sống lại.

– Hắc Y sát thủ tái xuất hiện giang hồ, mà Hắc Y sứ giả chính là Vĩ Diệt Huyền.

– Siêu Vô Hận và Tiểu Thất đã đuổi được Vệ Tiên ra quan ngoại, ban sư hồi kinh, được phong chức đại tướng quân, trấn giữ kinh thành.

– Thiên hạ đệ nhất cao thủ Võ Si bị Tiểu Tà đánh chết.

o O o

Bấy giờ, Vĩ Diệt Huyền đang trốn trong một nơi rất bí ẩn, tại một khu rừng nằm giữa Thái Nguyên và Bắc Kinh.

Nơi đây có một trang viện rộng lớn. Lão đang đứng trong trang viện, vận y phục xanh, không còn đeo khăn che mặt nữa, để lộ ra vẻ thất vọng đau buồn.

Lão bây giờ giống như một cây ngô đồng rụng lá, trơ trọi những cành khô, chỉ mong một ngày nảy lộc xanh tươi.

Không biết đã qua thời gian bao lâu, mặt trời sắp lặn, bỗng phía Tây trang viện xuất hiện một bóng người, chính là Thiên Linh Giáo chủ. Lão nhìn Vĩ Diệt Huyền cười nói:

– Đã lâu không gặp Bảo chủ rồi, người vẫn mạnh chứ?

Vĩ Diệt Huyền gượng cười:

– Đa tạ, Giáo chủ có việc gì ư?

Thiên Linh Giáo chủ nói:

– Dương Tiểu Tà đã làm cho bốn giáo điều đứng, ta phải vào Trung Nguyên tìm hắn để báo thù.

Vĩ Diệt Huyền gật đầu, nói:

– Nếu như vậy thì chúng ta có cùng một địch thủ, chúng ta hãy hợp tác với nhau.

Thiên Linh Giáo chủ cười:

– Thì đó cũng là mục đích ta đến đây hôm nay.

Vĩ Diệt Huyền tỏ vẻ kích động, chấp tay nói:

– Cuối cùng thì tại hạ cũng được sự giúp đỡ của Giáo chủ, thật là vinh hạnh quá.

Thiên Linh Giáo chủ hỏi:

– Bảo chủ hiện còn bao nhiêu thủ hạ?

– Độ chừng hai mươi tên, toàn là cao thủ.

Thiên Linh Giáo chủ gật đầu nói:

– Bốn giáo cũng còn chừng đó, chúng ta hợp tác thì không còn sợ Dương Tiểu Tà tác quái nữa.

Cả hai nhìn nhau cười lớn, rất ngạo mạn, như thể sự việc sắp tới sẽ thành công chắc chắn.

o O o

Trong mười mấy ngày này, Tiểu Tà vẫn hôn mê, tiếp tục trị thương.

Nhờ có Âu Dương Bát Không nội lực thâm hậu, cùng với Tiểu Linh tận tình chăm sóc thì nội thương của Tiểu Tà đã gần như bình phục hoàn toàn, chỉ còn sợi dây trên lưng là không lấy ra được mà thôi.

Một buổi sáng, mặt trời đã lên cao, mọi người bỗng thấy Chu Lăng dẫn Lý Quyền từ ngoài cửa bước vào.

Mọi người mừng rỡ reo âm lên:

– Cứu tinh đã đến rồi.

Lý Quyền là một tiền bối võ lâm với môn công phu đặc biệt Xúc Cốt Công, lão chấp tay cười nói:

– Âu Dương tiên sinh xin tha lỗi tại hạ tới trễ.

Âu Dương Bát Không đáp lễ:

– Lý tam gia, chỉ vì tiểu đồ bị dây Thất Thiên Thằng kiềm chế nên mới nhờ Lý tam gia dùng công phu Xúc Cốt Công hóa giải, may ra thành công.

Lý Quyền sáng mắt, nhìn sợi dây đỏ trên lưng Tiểu Tà nói:

– Nó chính là Thất Thiên Thằng sao? Tại hạ cả đời chỉ mong tìm được nó để thử xem có giải tỏa được không mà vẫn chưa tìm được.

Âu Dương Bát Không lo lắng nói:

– Lý tam gia có nắm chắc kết quả không?

Lý Quyền có hơi suy nghĩ:

– Để tại hạ thử xem.

Âu Dương Bát Không thở dài, giải huyết mê cho Tiểu Tà.

Tiểu Tà vừa tỉnh dậy đã la lên:

– Lão đầu à, lần này tôi mất mạng rồi, ông vẫn chưa tìm cách giải thoát cho tôi sao?

Âu Dương Bát Không nói:

– Ta đã mời Lý tam gia tới đây, hy vọng có thể giúp con.

Lý Quyền cười nói:

– Sợi dây còn một đoạn lòng thông, để ta thử xem Xúc Cốt Công có kết quả không đã, nếu được thì ta sẽ dạy cho người.

Lão cầm đầu sợi dây tròng vào đầu ngón tay trở, thắt gút lại, dùng sức xiết cứng.

Tiểu Tà hỏi:

– Có cảm giác gì không?

Lý Quyền nói:

– Có, dây đã thắt lại, hơi nóng và đau.

Lão lập tức thi triển công phu, ngón tay càng lúc càng thu nhỏ lại, nhưng sợi dây đó cũng theo đó mà rút vào, thắt chặt, không có cách nào tuột ra được.

Lý Quyền thở dài, buồn bã nói:

– Ta thất bại rồi.

Lão vung đao chặt đứt đốt ngón tay trở, mặt mày ủ rũ vô cùng.

Âu Dương Bát Không áy náy:

– Lý tam gia, để ngài bị thương, lão phu thật vô cùng áy náy.

Lý Quyền gượng cười:

– Không có gì đâu, tại hạ cả đời chỉ muốn được thử sức với nó. Hôm nay đã mãn nguyện thì một chút đau khổ có nhằm gì?

Tiểu Linh hỏi:

– Lý tiên bối có cách nào khác không?

Lý Quyên thở dài:

– Năng lực siết chặt của sợi dây này là không thể lường được, xem ra chỉ còn cách tự phế bỏ thân xác như lão phu thì mới thoát được nó.

Tiểu Linh nghe nói thì mặt tái mét, nhìn Tiểu Tà khóc lớn:

– Làm sao bây giờ?

Tiểu Tà cười đau khổ:

– Trừ ra gặp được thần mưa thần gió đã giải cứu công chúa ngày xưa.

Tiểu Linh khóc:

– Đó là chuyện thần thoại mà.

Tiểu Tà như sực nhớ đến chuyện gì, trở mắt nhìn Tiểu Linh nói:

– Ta là thần Đa Đảo, tại sao không tự mình làm mưa làm gió được cơ chứ?

Tiểu Linh gạt nước mắt nói:

– Phía Bắc có hòn núi động đầy tuyết.

Tiểu Tà sáng rực đôi mắt nói:

– Chúng ta sẽ đến đó thay trời làm mưa làm gió.

Âu Dương Bát Không không an tâm:

– Con cử động nhiều thì sợi dây càng xiết chặt đó.

Tiểu Tà cười:

– Thì các người khiêng tôi đi.

– Con thật sự muốn đi sao?

Tiểu Tà háy mắt:

– Tôi đã có cách.

Mọi người thở dài, lập tức chuẩn bị ra đi.

o O o